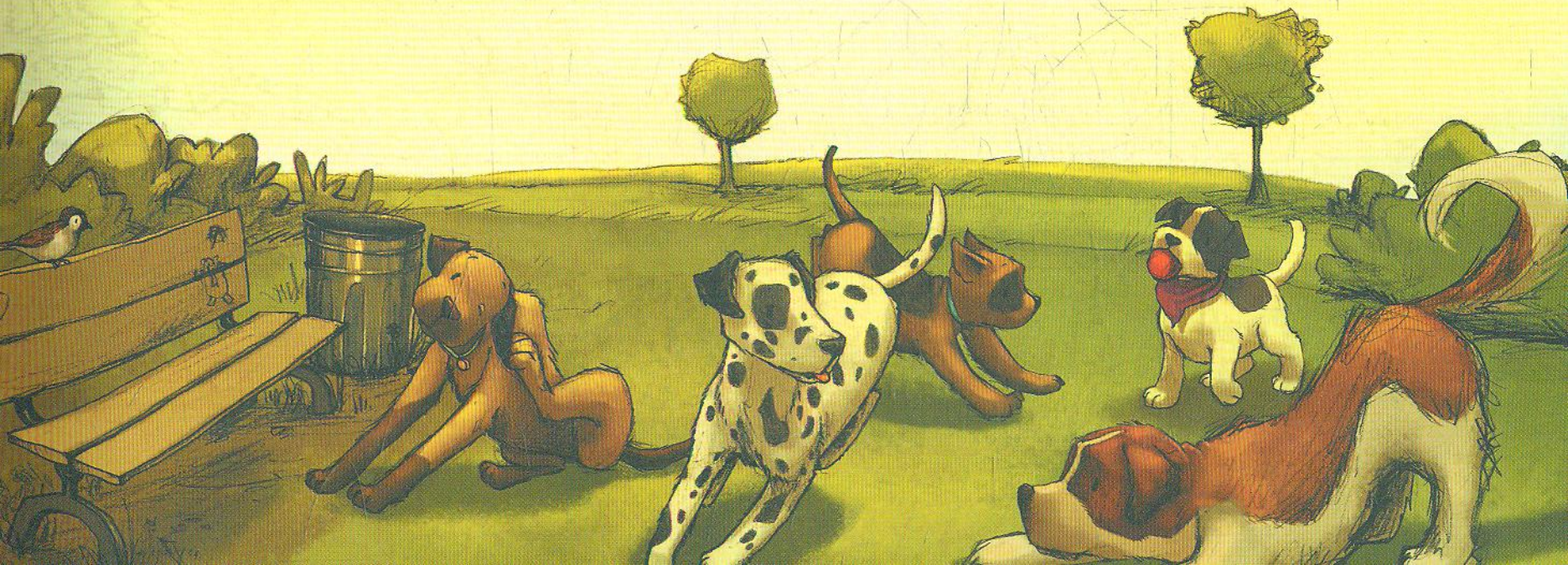

Мене звати Карл, і я — мопс. Сьогодні хазяйка бере мене з собою в місто за покупками. Через те, що в мене коротенькі лапки, я не можу швидко бігати, тому вона завжди носить мене в торбинці. Але в ній дуже тхне помадою та парфумами. Фу-у!

Раптом біля мене задзвонив телефон, він страшенно мене налякав. Я висунув голову назовні, щоб хоч трохи вхопити свіжого повітря. Ох, як я втомився! От тільки довго дихати мені не вдається. Інші собаки, з якими я гуляю в парку, постійно глузують з мене, щойно бачать мене в сумочці. Звісно, я роблю вигляд, що мені байдуже. Але насправді мене це дуже дратує. Тоді я намагаюся сховатися, щоб мене ніхто не бачив. Як хочеться бавитися на вулиці!

О, як смачно пахне — це ж моя улюблена крамниця! На жаль, я маю залишитися на вулиці, але потім на мене завжди чекає смачний шматочок ковбаски.

Ой, що це коїться? Хазайка вибігла з крамниці з телефоном у руці. Зачекай, зупинись! Я хочу побігти за нею, але ж дурний повідець прив'язаний!

Нарешті мені вдалося вивільнитися з ошийника, та хазяйка вже зникла. Але якщо я бігтиму дуже швидко, то, може, наздожену її. Захекавшись, я біжу вулицями. Сонце вже сіло, і в сутінках місто виглядає зовсім по-іншому. Де ж це я опинився? Ця місцевість мені геть незнайома. Хто-небудь може мені допомогти? Мені лячно.

